

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu, JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Petra Szaba na verejnom zasadnutí konanom 2. februára 2015 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenej **I. G.**, pre pokračovací trestný čin nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov - osobitne zákona č. 248/94 Z.z. (ďalej len „Tr. zák.“), o dovolaní generálneho prokurátora proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, podľa § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. takto

r o z h o d o l :

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, vo výroku o treste z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. e/, § 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, § 40 ods. 3, písm. b/, § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. **v p r o s p e c h** obvinenej **I. G.**

Tento rozsudok sa **zrušuje** vo výroku o treste.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozsudku obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa **príkazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. mája 2007, sp. zn. 5 T 4/04, bola obvinená I. G. uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako kuriérka na základe poverenia organizátora menom X. P. heroín, obstarávaný hlavným organizátorom obchodu s drogami D. S. do Slovenskej republiky z Turecka cez územie Českej republiky s pomocou ďalších členov organizovanej skupiny, dovážala bez povolenia osobným motorovým vozidlom značky Volkswagen Golf, čiernej farby, s EVČ: X. do Mníchova v Spolkovej republike Nemecko cez územie Rakúska z Bratislavy najmenej štyrom osobám albánskej národnosti k ďalšiemu predaju, tým spôsobom, že

1/ 30. septembra 1998 s M. P. vycestovala do oblasti Mníchova, kde odovzdala okolo 5 kg heroínu pre bratov B. a A. U., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do Bratislavy,

2/ 1. októbra 1998 s M. P. vycestovala do oblasti Mníchova, kde odovzdala minimálne 3 kg heroínu pre bratov B. a A. U., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do Bratislavy,

3/ 4. novembra 1998 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde odovzdala najmenej 2,5 kg heroínu pre bratov B. a A. U., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do Bratislavy,

4/ 20. novembra 1998 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde v priestoroch podzemnej garáže na F. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu pre bratov U. prostredníctvom partnerov X. P., F. B. a B. G., a po prenocovaní v hoteli M. sa vrátila naspäť do Bratislavy,

5/ 23. decembra 1998 vycestovala s M. P. do Mníchova, kde v priestoroch hotela C. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B. a B. G., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do Bratislavy,

6/ 27. decembra 1998 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde pred hotelom M. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B. a B. G., a po prenocovaní v hoteli G. a jednoduchovom zdržaní sa v Nemecku sa následne vrátila naspäť do Bratislavy,

7/ 6. januára 1999 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B., a po prenocovaní v hoteli B. sa vrátila naspäť do Bratislavy,

8/ 13. januára 1999 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde na hotelovom parkovisku pri R. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B., a po prenocovaní v hoteli W. G. sa vrátila naspäť do Bratislavy,

9/ 21. januára 1999 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde na hotelovom parkovisku v okolí V. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B., a po prenocovaní v hoteli W. G. sa vrátila naspäť do Bratislavy,

pričom podľa znaleckého posudku Bavorského kriminálneho úradu z 3. marca 1999 bola znaleckým skúmaním zistená u svetlohnedého prášku zaisteného v byte F. B. 8. decembra 1998, ktorý pochádzal z dodávok obvinenej predchádzajúcich tomuto dňu, najvyššia hodnota 59,4% hydrochloridu heroínu, a podľa zákona č. 139/1998 Zbierky zákonov o omamných látkach psychotropných látkach a prípravkoch patrí heroín do I. skupiny omamných látok.

Za tento trestný čin uložil Krajský súd v Bratislave obvinenej podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bola podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradená na výkon trestu odňatia slobody do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť 26. februára 2014, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na základe odvolania obvinenej I. G.

rozsudkom sp. zn. 1 To 15/2007, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov bola obvinená I. G. uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ 20. novembra 1998 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde v priestoroch podzemnej garáže na F. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu pre bratov U. prostredníctvom partnerov X. P., F. B. a B. G., a po prenocovaní v hoteli M. sa vrátila späť do Bratislavy-,

2/ 23. decembra 1998 vycestovala s M. P. do Mníchova, kde v priestoroch hotela C. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B. a B. G., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do Bratislavy,

3/ 27. decembra 1998 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde pred hotelom M. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B. a B. G., a po prenocovaní v hoteli G. a jednodňovom zdržaní sa v Nemecku sa následne vrátila naspäť do Bratislavy,

4/ 13. januára 1999 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde na hotelovom parkovisku pri R. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B., a po prenocovaní v hoteli W. G. sa vrátila naspäť do Bratislavy,

5/ 21. januára 1999 s M. P. vycestovala do Mníchova, kde na hotelovom parkovisku v okolí V. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu F. B., a po prenocovaní v hoteli W. G. sa vrátila naspäť do Bratislava,

pričom podľa znaleckého posudku Bavorského kriminálneho úradu z 3. marca 1999 bola znaleckým skúmaním zistená u svetlohnedého prášku zaisteného v byte F. B. 8. decembra 1998, ktorý pochádzal z dodávok obvinenej predchádzajúcich tomuto dňu, najvyššia hodnota 59,4% hydrochloridu heroínu, a podľa zákona č. 139/1998 Zbierky zákonov o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch patrí heroín do I. skupiny omamných látok.

Za tento trestný čin uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací obvinenej podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil so skúšobnou dobou na 2 (dva) roky.

Odpis napadnutého rozsudku bol prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) doručený 5. júna 2014, rovnako tak aj obvinenej I. G. a jej obhajcovi (č.l. 1804).

Krajský súd v Bratislave predložil 29. októbra 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor na Krajskom súde v Bratislave 11. júla 2014 proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007 v neprospech obvinenej dovolanie, opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., t. j. že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V písomnom odôvodnení generálny prokurátor argumentoval tým, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v prospech obvinenej I. G. v ustanovení § 40 Tr. zák. upravujúcom možnosť uloženia trestu pod dolnú hranicu. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací pri uznaní viny zo spáchania pokračovacieho trestného činu formou organizovanej skupiny podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. odsúdil obvinenú I. G. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na dva roky, ktorého výkon podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil so skúšobnou dobou na dva roky.

Za trestný čin spáchaný nedovoleným dovozom omamnej látky v rámci organizovanej skupiny, a to pokračovacím konaním dokončeným 21. januára 1999, sa pri právnej kvalifikácii takého skutku podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 1999 ukladá trest odňatia slobody vo výmere od osem do pätnásť rokov. Podľa § 40 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 1999 pri znížení trestu odňatia slobody podľa odseku 1 alebo 2 nemožno uložiť trest pod tri roky, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň osem rokov. Generálny prokurátor v tomto smere v podanom dovolaní porovnal právnu úpravu predmetnej právnej kvalifikácie Trestného zákona, pričom

zhrnul, že neskorší zákon s nasledujúcimi zmenami uvedeného ustanovenia pre obvinenú I. G. nie je priaznivejší. Vzhľadom na uvedené považoval napadnutý rozsudok za nezákonný.

V danej trestnej veci generálny prokurátor poukázal aj na ďalšie okolnosti svedčiace v nezákonný a nesprávny postup odvolacieho súdu, a to najmä na odvolacím súdom konštatované neprimerané prietahy zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V predmetnej trestnej veci išlo o prevzatie trestného konania z Nemecka, kde bol vydaný zatykač pre pokračovací skutok na obvinenú I. G. 23. marca 2000, a o prevzatí trestnej veci na základe žiadosti Štátneho zastupiteľstva M. I zo 4. novembra 2003, o ktorom rozhodla Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podľa § 421 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov 19. decembra 2003 a už 30. júla 2004 bola na menovanú po vykonaní prípravného konania podaná obžaloba, z ktorej uvedené skutočnosti aj vyplývajú. Krajský súd v Bratislave vykonal dokazovanie v období marec 2005 až január 2006 a február 2007 – máj 2007 z dôvodu zmeny v senáte, pričom rozhodol vynesením odsudzujúceho rozsudku 7. mája 2007. Od júna 2007 bola trestná vec z dôvodu rozhodovania o odvolaní obvinenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý niekoľkokrát zrušil termíny verejného zasadnutia z dôvodu práceneschopnosti obvinenej (zhoršenie dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu s dobou akútnej liečby). Generálny prokurátor upozornil najmä v tejto súvislosti na tú skutočnosť, že neprimeranosť dĺžky trestného konania od spáchania skutku zapríčinila svojimi subjektívnymi prekážkami najmä obvinená, ktorá sa nezúčastňovala verejných zasadnutí pred najvyšším súdom a k určeným termínom predkladala svoje ospravedlnenia z dôvodu svojej pracovnej neschopnosti pre rôzne ochorenia s prezentovaním záujmu zúčastniť sa zasadnutia, pričom až na záverečný termín verejného zasadnutia vykonávaným pod novým vedením senátu súhlasila so zasadnutím bez jej prítomnosti. S poukazom na tieto skutočnosti, teda že dlhé trvanie trestného konania nespôsobil prokurátor ani vyšetrovateľ, ani podľa rozhodnutia súdu žiadne iné okolnosti prípadu, ani osobné pomery obvinenej, ktorá pri trestnom stíhaní nespolupracovala a svoju trestnú činnosť nepriznávala, je preto použitie zákonného ustanovenia § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu zo strany najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, pri nerešpektovaní zákonného ustanovenia podľa § 40 ods. 3 Tr. zák. zjavne neprimerané. V tomto smere zhrnul, že obvinená svojim zapríčinením z dôvodu vyhýbania sa verejných zasadnutí a nedostatočným konaním najvyššieho súdu v odvolacom konaní, ako aj porušením zákonného limitu pre ukládanie trestu pod dolnú hranicu, dosiahla neprimerane mierny trest.

Generálny prokurátor v podanom dovolaní namietal aj to, že najvyšší súd vypustil štyri čiastkové útoky pokračovacej trestnej činnosti neopodstatnene a neodôvodnene. Ďalej upozornil na to, najvyšší súd v odvolacom konaní nedodržel štandardné procedurálne pravidlá pri oboznamovaní so zadováženými a predkladanými dokladmi, keď procesné strany neboli oboznámené so znaleckým posudkom z 25. mája 2012 (týkal sa zdravotného stavu obvinenej a jej spôsobilosti zúčastniť sa odvolacieho konania) a prehlásením od osoby menom X. P., pričom odvolací súd ani nerozhodol o návrhu obhajcu na doplnenie dokazovania týmto prehlásením, rovnako tak aj pri zapisovaní účastníkov verejného zasadnutia 26. februára 2014, ako aj pri doručovaní vyhotovenia vyhláseného rozsudku, ktoré bližšie rozobral v podanom dovolaní.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 odsek 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, vo výroku o treste bol porušený zákon v ustanovení § 40 ods. 3 Tr. zák. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. uvedenú časť rozsudku ako aj všetky na ňu nadväzujúce rozhodnutia zrušil a podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. prikázal najvyššiemu súdu, aby vec v inom zložení senátu v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinená I. G. sa vyjadrila 4. septembra 2014 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. M. R. tak, že predmetné dovolanie podané generálnym prokurátorom v jej neprospech považuje za nedôvodné. Odvolací súd využitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody riadne zdôvodnil, a to dĺžkou konania vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky umožňujúcu v obdobných prípadoch mimoriadne znížiť trest odňatia slobody aj pod takto zákonom stanovenú minimálnu trestnú sadzbu. Uplynutie doby viac ako osem rokov od vznesenia obvinenia, je potrebné považovať za extrémnu skutočnosť s ohľadom práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Námietky generálneho prokurátora uvedené v predmetnom dovolaní o nedôvodnosti aplikácie § 40 Tr. zák., o zavinení neprimeranej dĺžky konania len obvinenou G. (v tomto smere poukazuje na znalecký posudok týkajúci sa zdravotného stavu obvinenej, ktorý hovorí o objektívne zlom zdravotnom stave), rovnako tak aj námietku týkajúcu sa vypustenia viacerých skutkov, považuje za nedôvodné a nesprávne.

Vzhľadom na uvedené obvinená I. G. navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci zistil, že dovolanie podané generálnym prokurátorom spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote a je dôvodné. Oprávnenosť generálneho prokurátora podať dovolanie v predmetnej veci je založená na ustanovení § 372 Tr. por., veta posledná.

Predseda senátu preto podľa § 383 Tr. por. nariadil verejné zasadnutie, v rámci ktorého bolo zistené, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je preukázaný. Preto najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v rozsahu, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Trestný poriadok vo vzťahu k výroku o treste upravuje dva dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. h/;

- ak bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby,
- ak bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Tento dovolací dôvod sa týka iba tých druhov trestov, ktoré majú v Trestnom zákone odstupňovanú trestnú sadzbu. Trest je potom uložený mimo sadzbu tak pri nedôvodnom prekročení hornej hranice príslušnej trestnej sadzby ako aj nezákonným prelomením jej dolnej hranice, pokiaľ je dolná hranica v zákone určená. Pod tento dôvod dovolania spadá aj nesprávna aplikácia ustanovenia § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Kým námietka nepoužitia (použitia) ustanovenia § 40 Tr. zák. nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., nesprávne použitie ustanovenia § 40 Tr. zák. a výmera trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby pri nerešpektovaní zákonných limitov možného zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby obsahovo napĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Názor obvinenej, že uloženie trestu odňatia slobody bez zreteľa na spomenuté zákonné limity je súladné s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva. Ústavného súdu Slovenskej republiky a všeobecných súdov, je nesprávny.

Súdna prax je totiž ustálená tak, že možnou kompenzáciou neprímeranej dĺžky konania, nezavinenej obvineným je uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ovšem pri rešpektovaní zákonných hraníc tohto zníženia.

Opačný postup by totiž znamenal svojvoľné vytváranie trestných sadzieb priamo súdom, čo nie je v slovenskom trestnom práve prípustné. Ešte treba dodať, že obvinená I. G. na podporu postupu odvolacieho senátu najvyššieho súdu nesprávne argumentuje aj možnosťou zastavenia trestného stíhania. To síce štrasburská judikatúra uvádza ako možný spôsob kompenzácie, ovšem za podmienky, že možnosť zastavenia trestného stíhania pre neprímeranú dĺžku konania upravuje vnútroštátne zákonodarstvo, čo ale nie je prípad právne úpravy v Slovenskej republike.

Podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. sa páchatel' potrestá odňatím slobody na osem až pätnásť rokov, ak spácha trestný čin nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov ako člen organizovanej skupiny, tak ako obvinená I. G..

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom. Podľa § 40 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. (v znení účinnom do 31. augusta 1999) pri znížení trestu odňatia slobody podľa odseku 1 (alebo 2) **nemožno uložiť trest pod tri roky, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň osem rokov.**

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd postupoval v rozpore so zákonom, keď obvinenej I. G. uložil podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody na dva roky, ktorého výkon podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil so skúšobnou dobou na dva roky. Za tohto stavu je dovolanie podané generálnym prokurátorom dôvodné, keďže trest bol uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. v posudzovanom prípade pod ustanovenú sadzbu v dôsledku moderačného ustanovenia upravenej, zníženej trestnej sadzby, pod ktorú trest odňatia slobody ani s použitím § 40 Tr. zák. nesmie uložiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel konštatovať, že podané dovolanie je dôvodné, pokiaľ ide o predmetnú námietku generálneho prokurátora vzťahujúcu sa na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. V zmysle uvedeného preto bude nevyhnutné, aby sa odvolací súd v naznačených súvislostiach, bližšie špecifikovaných v odôvodnení rozhodnutia, vysporiadal s vytýkaným pochybením.

Dovolací súd pritom zvyrazňuje, že aplikácia ustanovenia § 40 vylúčená nie je, a to z dôvodu aj dovolateľom správne vyčítanej nedostatočnej činnosti odvolacieho súdu, pokiaľ ide o prešetrenie možnosti účasti obvinenej na verejných zasadnutiach odvolacieho súdu, ktorého činnosť v tomto smere nebola bezprieťahová a dostatočná. V tejto spojitosti treba poukázať najmä na to, že vec napadla na Najvyšší súd Slovenskej republiky 14. júna 2007, prvý termín verejného zasadnutia bol určený až na 25. marca 2009 (takmer po dvoch rokoch), pričom znalec na posúdenie skutočnej spôsobilosti účasti obvinenej na verejnom zasadnutí bol ustanovený až v septembri 2011, t. j. po viac ako štyroch rokoch od nápadu veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane odročoval verejné zasadnutia napriek tomu, že nebolo preukázané, či zdravotný stav obvinenej bráni jej účasti na verejných zasadnutiach. Odvolací súd žiadal o takéto vyjadrenie MUDr. H. až 18. novembra 2010 (po viac ako troch rokoch od predloženia veci), následne 22. decembra 2010, pričom v predmetných lekárskejších správach sa k možnosti účasti obvinenej na verejnom zasadnutí vzhľadom na jej zdravotný stav vôbec nevyjadril.

V tejto spojitosti je však potrebné zvyrazniť aj ostatnú judikatúru k aplikácii moderačného ustanovenia (v súčasnosti § 39 Tr. zák.) uverejnenú pod č. 51 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2014. Z tam uvedenej právnej vety a obsahu odôvodnenia rozhodnutia s použitím argumentácie a *contrario* možno vyvodiť, že ak sa použitie zmierňovacieho ustanovenia opiera o skutočnosti, ktoré odôvodňujú tento zákonný postup, námietka voči použitiu moderačného ustanovenia nezakladá žiadny dovolací dôvod, rovnako ako námietka jeho nepoužitia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Ostatné námietky generálneho prokurátora obsiahnuté v dovolaní nie je možné vecne subsumovať pod žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por..

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 2. februára 2015

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíhová